

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravništvo je v Frana Kolmana hiši, „Gledališka stolba“.

Upravništvo naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Šukljeva zahvala.

Pred dvema dnevoma priobčila je nekolekovana večerna priloga deželnemu uradnemu časniku na prvem mestu Šukljevo zahvalo „čestitim gg. volilcem dolenjskih mest in trgov.“ Take zahvale so od nekdanje običajne, a Šukljeva zahvala dragim svojim volilcem razlikuje se po svoji obširnosti in po nekaterih opazkah, ki so deloma tako neosnovane, da se nam potrebno zdi odgovarjati.

Prvi stavek, ki nam ni po godu, je prof. Šukljeja trditev: „Moja kandidatura bila je utemeljena v narodni volji.“ Ta stavek se kaj oblastno glasi, marsikateremu čitatelju utegne celo imponovati, a ako stvar korenito premisli, uveril se bode, da vendar ni druzega, kakor navadna fraza. Vsa ta Šukljeva „narodna volja“ ni druzega, nego nečuvveni pritisk deželne vlade, in čudom se čudimo, da je prof. Šuklje toli pozabljen, da se c. k. okrajnim glavarjem po Dolenjskem in njih osobju pri tej priliki ni lepo in „cifrasto“ zahvalil, da svoje zahvale ni raztegnil na deželno vladno in da je celo starega nemškutarja Lehmana z vsemi njegovimi tovariši popolnem prezrl.

Da je vse te faktorje vestno naštel, da je dostavil, kako in koliko so uplivali pečeni janjci, brezplačno vino in druga jednaka sredstva, osvetlil bi bil jako pristno ono „narodovo voljo“, ki mu je pomagala do zmage „proti tekmeču, s katerim se je združila celo nemška stranka in kojega je pod svoja krila vzel bil celo Ljubljanski centralni volilni odbor.“

Prof. Šuklje z namenom poudarja v navedenih vrsticah „nemško stranko“ in nekolekovana priloga s posebno slastjo že par dni obira isti predmet, češ, kje je naša doslednost, kje logika, da smo se spojili z nemško stranko in več enakih ljubeznivosti. Vsa ta očitavanja nedoslednosti so le prazna pena, izraz zlobe, kajti pri tej volitvi ni šlo za nobeno narodno vprašanje, ampak samo za to, da prodre vladni kandidat grof Margheri. Več let zastopal je grof Margheri Dolenjce v državnem zboru, postopal vedno pravilno, vzajemno z drugimi slovenskimi poslanci, očitati se mu ne more ničesar, ne vidimo torej niti najmanjšega raz-

loga, zakaj bi baš on ne smel biti še na dalje naš državni poslanec, zlasti ker je dosle v nas veljalo načelo, da se najprej vpraša bivše poslance, hočejo li še na dalje prevzeti mandat in še le potem, ko bi se kateri odpovedal, išče novih močij. Da smo vladi očitali, da je na Dolenjskem agitovala, v veleposestvu pa roke križem držala isto tako ni nikaka nedoslednost, temveč jako logično. Kajti na Dolenjskem vrgla je vladnega kandidata, ki bi dosledno postopal z parlamentarno desnico, v veleposestvu pa je mirno gledala, da sta prodrli dva vladi nasprotna kandidata.

S tega stališča je ravno čudno, in le pri naših razmerah možno, da se oficijozno glasilo spodtaka nad tem, da so Nemci z nami glasovali. Ne glede na to, da je nemška stranka pokazala s tem hvalevredno disciplino, morali bi jo baš vladni listi hvaliti, da je glasovala za vladnega kandidata. Hvaliti bi morali Boga do komolca, da je „spravljivost“ v naši deželi že tako krasen plod obrodila in nekolekovana priloga bi se smela ježiti le takrat, ko bi se mi spojili z elementi, Taaffejevi vladi nasprotujočimi. Sicer pa „nemška stranka“ celo taka, ki močno na „fakcijskost“ cika, nema več toliko groznega v s bi, kajti jedva je solnce dvakrat zašlo, odkar je deželne vlade predsednik sam obžaloval, da nemška stranka ni zastopana v mestnem zboru Ljubljanskem!

Iz ravno povedanega je jasno, da je centralni volilni odbor prav ravnal, ko je vz. l. grofa Margherija pod svoja krila. Da je to prof. Šukljeja „silno bolelo“ prav radi verujemo, a centralni volilni odbor ni nikdar prevzel dolžnosti, ozirati se na profesorja Šukljeja bolečine, marveč prva skrb mu je morala biti, da se ohrani disciplina, da se omogoči složno, vzajemno delovanje mej bodočimi državnimi poslanci, ker je le na ta način možno, kaj doseči. Iz tega že prof. Šuklje lahko izvaja, zakaj so bili mej njegovimi protivniki „tudi gg. tovariši izvrševalnega odbora“, če pa vrhu tega še premotri svoje delovanje posebno v zadnjem času, če izpraša svojo vest, utegne še na kaj druzega naleteti, kar je prouzročilo antipatije, mržnjo in prepričanje, da ž njim (prof. Šukljejem) složno skupno delovanje možno ni. V tej zadevi ne pomaga prav

nič, ako emfatično piše: „pozabljeno bodi!“, ako se danes zanaša na naših poslancev „izkušeno domoljubje“, na izkušeno domoljubje istih poslancev, katerim je v svojem glasilu nedavno izkušnost okrasil z jako razločnim „?“, kajti protive niti kakor neopravičeno, protive je moralo nastati, kakor hitro se je Šuklje proti centralnemu volilnemu odboru po robu postavil, tudi ko bi tega protivja že prej ne bi bilo. Da ga je pa bilo in sicer v obilnej meri, za to skrbel je prof. Šuklje sam.

V svoji zahvali napisal je prof. Šuklje lepo vrsto obljub. Obljuba je lepa stvar, zlasti ako se izpolni. Mi za sedaj vse te obljube o bratski slogi, o složnem postopanju, o duševnem in gnotnem napredku itd. denemo na polico, dokler ne bomo čitali, da je Šukljeva volitev potrjena. Takrat pa je bomo vzeli s police, da se prepričamo, je-li res beseda človeku v to dana, da ž njo svoje misli zakriva.

Za danes pa si ne moremo kaj, da bi ne napisali še par opazk. Če Šuklje piše: „Skrbel bom ob enem za to, da se mladina odgojeva na versko-mravnih podlagi, v krščanskem duhu“, je to vendar prehud tabak. Tako bi pač smel govoriti minister, nikakor pa ne poslanec, čegar volitev niti potrjena ni. Isto tako nesrečna, ker nepotrebna je zaveza s častno besedo, da bode odložil mandat, kadar se njegovo mnenje ne bode strinjalo z mišljenjem večine volilcev. To je menda vendar ob sebi umevno, kaj takega niti naglašati ne treba. A Šuklje si je mislil, „superflua non nocent“, kaj takega se lepo čita. In tako je obljuboval, da bode odstopil, akoravno bi moral že sedaj odložiti mandat, ker ima v Krškem, Rudolfovem, Ribnici in Kočevju večino volilcev proti sebi, v Metliki pa 30 nezakonitih glasov. Z nado, da ne bode treba opominjati na to obljubo, ker se bode stvar itak drugače zasukala, poslavljamo se za danes od Šukljeja in njega hvale.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 17. junija.

Ker se je Schöffel odpovedal svojemu mandatu v kmetskih občinah na Spodnjem Avstrijskem, treba

LISTEK.

Pariz v Ameriki.

(Francoski spisatelj René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat. nominijs umbra.)

Osemindvajseto poglavje.

Odhod prostovoljev.

Dalje.)

Po večerji, ki ni dolgo trajala, pa se vojaki neso smijali in kričali, ampak molče so se posedli po svojih plaščih, da bi duhovnike poslušali. Naše načelnništvo se je ustopilo v krog. Truth stopi sredi nas, odpre sv. pismo ter čita z navdušenim glasom hvalnico, katero je David popeval, ko ga je Bog iz rok sovražnikovih otel.

2. Gospod je moja skala, in moja moč in moj rešenik.
3. Bog je moja bramba; v njega bodem zaupal; moj ščit in rog mojega izveličanja. — — — moj povzdigovalec in moje pribežališče; moj rešenik, krivice me bodeš rešil.
32. Kdo je Bog razven Gospoda, in kdo je močen razven našega Boga?

35. Bog je moje roke učil za boj, in naredil moje rame kakor bronast lok.

38. Drvil bodem svoje sovražnike in jih bodem zatiral, in se ne bodem vrnil, dokler jih ne pokončam.

39. Pokončal jih bodem in potrl, da se ne bodo vzdigovali: popadajo naj pod mojimi nogami.

42. Upili bodo, pa ga ne bode, da bi jih rešil, k Gospodu, in jih ne bode uslišal.

43. Potrebil jih bodem ko prah po zemlji; kakor blato po ulicah jih bodem pomandral in razmel.

47. Gospod živi in hvaljen bodi moj Bog, in pove-ličan bodi močni Bog mojega rešenja.

(Wolf. izdaj. str. 187 in str. 189.)

Ko je Truth čital to lepo pesen, oziral sem se jaz krog sebe. Vsi častniki so ga zamaknjeni poslušali ter molili; oči so jim gorele verske navdušenosti. Zadnja plemena naših ugasajočih ognjev razsvetljavala so te plemenite postave, tako da so se skrivnostno bliščale. Mislil sem se postavljene-ga v sredo sedemnajstega stoletja, v tabor navdušenih „okrogloglavcev“ (Têtes-Rondes). — In to je, mislil sem, to je narod, kateremu naši Pariški časopisi odrekajo vsakotero domoljubje in vsakotero vero! Ne, vojaško samosilstvo se ne bode nikdar ustano-

vilo v tej blagosrečni državi; ta zemlja, katero so puritanci iztrebili in obdelali, zamore le svobodo roditi.

Po končanem čitanju stisnil sem Truthu roko ter sem porabil predpravo svoje časti, da sem vse oddelke pregledal ter svojega sina in Alfreda poiskal. Našel sem ju na zemlji ležeča in v plašč zavita; tihoma sta se pogovarjala. O čem sta govorila? To sem vedel.

Otroka, rekel sem jima; kadar je človek vojak, mora gledati na svoje moči, in spanje je prvi pogoj. Naredita mi prostor mej seboj ter sanjajta z zaprtimi očmi.

Nato sem oba sina ljubeznivo objel, zapel sem skrbno plašč, potegnil sem kapuco prek obraza ter sem zaspal tako miren in lahkega srca, kakor bil bi doma. Kdor se udaja svoji domovini, komur je dano, da se žrtvuje za to, kar ljubi, temu je trud sladak, tega celó nevarnost nekako mika.

Devetindvajseto poglavje.

Potovanje za kratek čas.

Sredi mirnega spanja prišla mi je čudna prikazen. Človek ali temveč strašilo z zabavljivimi očmi in nagrbnjenim čelom je planilo na-me ter

tu nove volitve za državni zbor. Namestništvo jo je že razpisalo na 27. t. m. Za ta izprazen mandat oglasilo se je pa že nič manj kakor štiri najst kandidatur. Največ upanja biti voljen ima liberalni deželni poslanec Fischer. — Nemški liberalni poslanci snidejo se 21. t. m. na Dunaji, da se posvetujejo o organizaciji leveice — Dr. Smolka neki zaradi svoje visoke starosti ne bode več prevzel predsedništva zbornice poslancev. Kakor se govori, volili bodo zborničnim predsednikom kakega Čeha.

160 čeških gostov iz Amerike pripeljalo se je v Prago, da obiščejo česko narodno gledališče. V Pragi bili so kaj slavno vzprejeti. Veliko čeških rodoljubov peljalo se jim je bilo do Bodenbacha nasproti, petdeset, na čelu jim g. Náprstek pa celo do Hamburga, kjer so prišlece takoj na krovu parnika pozdravili.

Pretečeno nedeljo stopil je šesti odstavek obrtnega zakona v veljavo. Ta odstavek zapoveduje mej drugim tudi praznovanje nedelj. Ko se je ta zakon sklepal v zbornici, so nemški liberalci potegnili se za to, da se trgovskemu ministru da pravico, dovoljevati izjeme od tega zakona. Večina je ustregla tej želji levičarjev. Trgovski minister poslužil se je pa v jako obilnej meri svoje pravice. Dovolil je toliko izjem, da bi bilo res bolj praktično, da bi bil navel, za katere obrti sploh še ta zakon velja, mesto da je naštel dolgo vrsto izjem. Veliki obrtniki morajo mu biti posebno hvaležni, da se je v dotičnih naredbah po ebno oziral na nje. Še nekaj izjem, pa bode ves zakon brez vsega pomena, in državni zbor je le čas tratil, ko ga jo sklepal. Nekaj več spremembe, kakor praznovanje nedelj, napravila bode upeljava 11 urnega normalnega delavskega dne, a ta sprememba bode več škodovala delavcem, kakor tovarnarjem. Poslednji so vsled tega že delavcem ponižali plačo, ki je že sedaj bila pičila. Iz več krajev z Moravskega že čujemo, da so delavci vsled znižane plače ustavili delo. To pa gotovo ne bode dolgo trajalo, kmalu se bodo morali udati svoji osodi. Tako se zna prigoditi, da bode ta zakon, od katerega so delavci pričakovali izboljšanja svojega položaja, njim še škodoval.

Ogerska vlada predložila bode zbornici poslancev v prihodnjem zasedanju predlogo, da se volilna doba državnih poslancev podaljša na pet let. Vlada želi, da bi se prepogostem ne ponavljali žalostni dogodki, ki so navadni pri volitvah.

Vnanje države.

Ruskih vladnih krogov nikakor ni preplasila angleška ministerska kriza. Zagotavljajo celo, da jim je prav prišla. Nevarnost, da se zaradi afganske meje uname vojna, še nikakor ni bila odstranjena. Ko bi bil ostal Gladstone na krmilu, bi pogajanja bila morda še dolgo trajala zaradi ohmaljive politike angleške vlade. Ta čas bi pa bili Angleži se v Indiji dobro za boj pripravili, saj je znano, da so se v Indiji vedno oboroževali in utrjevali svoje meje. Pa tudi ni izključeno, da bi se Angležem ne bilo posrečilo pridobiti kakega zaveznika, ko je vendar znano, da je Italija njim skoraj usiljevala svojo pomoč. Čim dalje bi se bila odrivala vojna, tem težja bi bila za Rusijo. Konservativci so pa napovedali energično politiko v afganskih zadevah. To bode pospešilo odločitev, ali vojna ali mir. Ko bi prišlo do vojne, kar se pa Rusom ni treba še tako bati, četudi vladajo konservativci na Angleškem, se Rusi nemajo bati, da bi Nemčija na kak način pomagala Angliji. Bismarck je preveč prebrisan državnik, da bi sklepal prijateljstvo s kako vlado, ki bode čez nekaj mesecev vsled novih volitev že morala odstopiti.

Res težko delo si je naložil lord Salisbury, ko je prevzel sestavo novega angleškega ministerstva. Mnogo konservativcev, na katere je računil ne mara prevzeti nobenega portfelja. Vsak se

izgovarja, da ne mara biti minister sedaj, ko prvi priložnosti lahko pride nova vlada v manjšino. Salisbury je tedaj prisiljen pogajati se z liberalnimi vodjami, da bodo vsaj do novih volitev podpirali vlado. Ti pa jim tega ne marajo kar tako obljubiti. Gladstone je v zbornici predvčeraj izjavil, da še se dozda liberalci neso nič zavezali, da bi podpirali konservativce. Govori se že, da bode Salisbury nazaj dal mandat za sestavo novega ministerstva. Vpraša se, kaj bo pa potem? Gladstone moral bode ostati na krmilu. Liberalna stranka se bode zopet tesneje združila, in Gladstonova vlada bode krepkejša kakor je bila pred ministersko krizo. Da se Salisbury odpove nalogu, sestaviti novo ministerstvo, je zategadelj precej verojetno, ker mej konservativci ni jedinstva. To se je pokazalo predvčeraj v spodnji zbornici. Gladstone je nasvetoval, da se začne posvetovanje o razdelitvi volilnih okrajev. Večina konservativcev glasovala je za ta predlog, najbrž zato, da si za nadalje zagotovi podporo liberalcev, lord Churchill je pa odločno pobijal to predlogo. Ta lord je eden najboljših konservativnih govornikov, govorilo se je tudi, da bode poklican v ministerstvo, sedaj se je pa tako odločil od večine konservativcev.

Francoski admiral Courbet je v Makungu na Pescadorskih otocih umrl. Kakor je znano, bil je pokojnik glavni poveljnik francoskega vojnega brodovja, ki se je bojevalo proti Kitajcem.

Mirovna pogodba mej Francijo in Kitajem je sklenena, mir v Tonkingu pa zato še ni zagotovljen. Sedaj je sicer mirno v tej deželi, ker vsled silne vročine in velikega deževja vojevanje ni mogoče. Ko pa pride ugodnejši letni čas, začne general Courcy boj s črnimi prapori, ki še nikakor ne mislijo ostaviti Tonkinga. Njim se pa utegne še pridružiti nekaj kitajskih ubežnikov in onih rednih vojakov, katere so odpustili mandarinji iz vojne službe, ko je sklenen mir.

Dopisi.

Iz Rudolfovega 13. junija. [Izv. dop.] (Dalje.) S kakimi sredstvi se je proti grofu Margheriju agitovalo, naj dokaže sledeče:

Neki Mader — možiček „za vse“ — je nosil 31. maja popoldne od hiše do hiše po mestu telegram župana Šusteršiča iz Črnomlja na dra. Sl—a, s katerim so se volilci Margherijevi begali in sleparili, da je grof Kočevcem Novomeško gimnazijo obljubil, ako njega volijo. — In še po prvi volitvi, mej 2. in 5. junijem, je neki „politični postrežnik“ dr. P—a drznil se reči, da je ta telegram Margherija „uničil“.

Kazalo se je tudi pismo nekega uradnika iz Kočevja, v katerem se je trdilo, da je grof Margheri res obljubil Kočevcem Novomeško gimnazijo in da to Margherijevo pismo kroži po Kočevskem mestu. — Dalje je kazal g. Skaberne neko pismo (ali bolje neki prepis pisma) dr. Papeža iz Ljubljane, v katerem se je Novomeščanom v glavo ubijalo, da je bil gospod grof Hohenwart prvi gospodu deželnem predsedniku bar. Winklerji od 1. do 1/2 2. ure (!) ter da se je ta proti njemu odločno izrekel, da je Šuklje „vladni kandidat“. — To pismo nam se je tudi iz tega uzroka sumljivo zdelo, ker je v njem g. dr. Papež po nemški g. Skaberneta tikal.

In temu pismu so Šukljejevci več važnosti pripisovali kot telegramu, kateri je dr. Svetec od banketa na čast g. grofu Hohenwartu prirejenega na st. K. poslal!

In da je bila mera polna, da bi brezozirnost

do vrhunca priklopela, — kazal se je pred ožjo volitvijo neki telegram „od grofa Hohenwarta“, ki je bil falsifikat, kar je sam grof Hohenwart s svojim telegramom na gospoda stotnika Wagnerja potrdil.

V volilno komisijo, v katero so bili voljeni od mestnega zastopa trije narodni gospodje, volil je g. c. kr. okr. glavar 2. jun. dr. P—a, prof. Br—a, in Gustina. Ko je teh šest imelo sedmega voliti izmed prisotnih volilcev, so dvakrat zapored trije glasi bili za g. svetovalca Pleška, pa dosledno tudi trije za g. stotnika Lehmana.

Tedaj Slovenca dr. P. in prof. Br. sta dala raje svoja glasa zloglasnemu nemčurju g. Lehmanu, kot vrlému narodnjaku g. Plešku. Treba je tudi to zabeležiti.

Šukljejevci so bili tako gotovi zmage že pri prvi volitvi, — računali so v Novem mestu na 52 glasov, — da so že 1. junija brzojavljali na vse kraje dolenskega sveta in na Dunaj in v Ljubljano, da je Šukljeju zmaga nepogojno osigurana.

Manevrirali pa tudi neso slabo naši nasprotniki: Iz Metlike in Črnomlja, kjer se je volitev že ob 7. uri zjutraj začela (reklo se je: zaradi somnja, pa uzrok je drug), dobili so pred 10. uro že brzojavna poročila, da je zmagal Šuklje z velikansko večino proti Margheriju, v Metliki s 110 glasovi proti 5, v Črnomlju s 75 glasi proti 15.

Nameravano je bilo s tem nam ves pogum vzeti pred in med volitvijo. Dr. P. pa je vedel tako pogoditi, da se je pri nas volitev začela stoprav ob 10. uri.

Grof Margheri je dobil v Novem mestu 45 glasov, Šuklje 35 in dr. Wurzbach 35. Presenečene so bile vse tri stranke: mi smo šteli gotovih 60 glasov, Šukljejevci so upali na 52 in nemška stranka na 50: torej so le Šukljejevci glasove od obeh nasprotnih strank si izvohali in pridobili, in vendar je dr. Sl. po volitvi ves srdit zaupil: „Novomeščanje so nas grdo goljufali!“

Ko bi bilo šlo vse tako, kakor bi moralo iti, bi po našem prepričanju Šuklje v Novem mestu ne bil dobil več ko 18 glasov.

In kljubu tej mahinaciji so se gospodje za 6, reci šest glasov usteli: priti moralo je do ožje volitve, ker je dobil Margheri 195 glasov, Šuklje 289 in dr. Wurzbach 104.

Ko se je zvedelo, da bo 5. junija že ožja volitev, se je začela po mestu takozvana „wilde wegene Jagd“. To ni bila več agitacija: kar sedem Šukljejevih je okolu dirjalo in divjalo, — podili so se drug za drugim iz hiše v hišo (črevljarji so se ta dan — bilo je Sv. Rešnjega telesa — najbolj smijali) že ob 6. uri zjutraj se „švigali“ po ulicah „wie die sieben Schwaben“ in nadlegovali in prosili in rotili in — In res, čez dan so se našim nasproti že bahali, da so nam odvzeli devet glasov.

Ako, čestiti čitatelj, premisliš, da se je k temu pridružil še podvojen vladni pritisk, da izdajic zopet ni manjkalo, se nam ni treba sramovati, da smo zgubili 10 svojih pristašev, da je Šuklje dobil 45 glasov, grof Margheri le 84, kajti nadejali smo se na 100 glasov, dva listka sta bila prazna.

(Konec prih.)

me je dušilo. Izpoznal sem Jonathana Dreama; ta jedini je bil toli strahovitega pogleda.

No, doktor, rekel je z rezajočim glasom; izkušnja je izvršena; vi več ne dvomite o magnetizmu in o čudežih; v osmih dneh ste postali prav Yankee.

Da, da, memral sem, in ponosen sem na to. Imam namreč ženo in otroke po mojih mislih; ljubiti smem domovino, služiti svobodi ter jo varovati, sam svoj gospodar sem, verujem na sv. Blagovest, srečen sem; če so to sanje, za milost božjo, ne prebudite me!

Dobro, zaklical je glas; maščevam sem. Sedaj na pot v Francijo, v Pariz!

Čutil sem, kako je roka odgrnila plajšč ter segnila pod kapuc. Skočil sem kvišku, hotel kričati zaman! magnetizovan sem bil. Nevidna roka me je ugrabila za jedine kodre, ki so mi na plešasti glavi še ostali, ter me je z besno brzino odpeljala v ozračje.

Iz lahko zazumne razdraženosti se nesem še bil opomogel, ko sem zapazil, kako plavam po ozračji ter kot tič nad svojo hišo krožim. Izdajalec mi je vzel moč jezika ter me je spuščal doli do okna moje govorilnice (parloir.) V tem dragem kraju sem videl Jenny, Suzano in Marto, kako so bile

krog mize zbrane in so delale, ubogi Zambo pa je tičal v kotu na tleh ter je vzdihoval. Žena in Marta ste raztrgavali prtenino ter ste jo pukali.

Srce moje jih je poklicalo ter blagoslovljalo. Precej prizdigne Jenny glavo ter se ozre.

Suzana, rekla je tresoč se, meni se je zdelo, da sem očeta slišala; prepričana sem, da ta trenutek na nas misli.

To je čudno, mamka; tudi jaz sem isto čutila.

Učinek magnetizma, memral je Jonathan, skrivnostno se smehljaše. Kaj porečete o tej izkušnji, učeni gospod doktor?

Mili Bog, rekla je Jenny ustavši, ki si mi dal Danijela ter mi ukazal ljubiti ga, čuvaj ga, prosim te za to. Varuj ga smrti in nevarnosti, njega in moje otroke. A vender, Gospod, zgodi naj se tvoja volja in hvaljeno bodi tvoje ime.

Amen, rekla je Suzana; amen, rekla je Marta. In ženske jele so se jokati, Zambo pa si je robec zmašil v usta, da bi svoje rjovenje udušil.

O dragi moji! stegnil sem roke proti vam. Kar me je drugi pot neubranljiva moč zadegala v ozračje ter me neprestano odnašala. V trenutku mi je izginilo mesto z bliščečimi lučmi, za mestom izginili so travniki, gozdovi, zemlja; slišal sem le pi-

skanje vetrov in vzdihovanje valov. Kot v globočin velikega brezdnega videl sem, kako so se valovi pri bledi lunini svetlobi tresli. Bil sem deset tisoč metrov nad vesoljnim morjem.

Sedaj pa kramlajava, rekel je grozoviti čarovnik, plavajoč nad menoj kakor orel, ki goloba v krempljih nese. Doktor Lefebvre, vi imate besedo; v največo radost mi bode z vami prijetno pogovarjati se.

Strahovitež, vzkliknil sem, koliko časa bodem še tvoja žrtva?

Dragi prijatelj, odgovoril je hohotaje, vi pač niste uljudni. Da tikate človeka, katerega ste komaj dvakrat videli, to je pač debelo; za vas je celo nerodnost ali neprevидnost; kajti odprem naj le prste in padli bi v valove; in ne verujem, da bi vam francoski žandarji vkljubu svoji čuvalnosti dosti pomagali. Bodite tedaj uljudni in kratkočasite me. Utrujen sem, izgubil sem mnogo tekočine ter ne morem v jedni uri dosta nad tisoč kilometrov prehoditi; pred jutrom ne dospeva v Pariz. Skup morava živeti celo noč; vreme je lepo, pot prijetna, bodiva prijatelja ter kramlajava.

O čem moreva pač v oblakih kramljati, če ne o metafiziki? (Dalje prih.)

Iz Št. Jarneja 16. junija. [Izv. dop.] Gosp. urednik, je-li vam znana pesen, ki pravi:

Lepšega ptiča ni,
Kot je petelin;
Lepšega kraja ni,
Kot je Št. Jerni?

Gotovo ste jo že slišali, torej si tudi že v duhu naslikali „divno“ sliko prelepe Šentjarnejske ravnine. Nič man čedna ni tudi vas Št. Jarnej, ki leži pod zelenimi Gorjanci. Glejte, v ta „fletni“ kraj prileteli so bili pretečeno nedeljo 14. t. m. mili slavčki tam doli od hladnih bregov bistre Save, iz prisojnega Krškega in gori od mirne Krke, iz starega Novega mesta, poiskati si lajšanja in tolažila po vročih dneh. Bilo jih je lepo število, s Krškega 8 milijonov glasov, iz Novega mesta blizu do dvajset; vsi čili, veseli, lahni peruti, „židane“ volje. A neso bili sami. Pripeljali so seboj tudi mnogobrojno število drugih ptičkov in ptičic, hočem reči častne gospe iz Novega mesta in Krškega, gotovo do sto, katerim so se pridružili i znanci iz Kostanjevice in Mokronoga. In kar je posebno spomina vredno, slavci „Dolenjskega pevskega društva“ imeli so v svojem krogu tudi sedem častnih tovaršic, katerim bije srce za slovensko petje, slovensko ime, kar se pokazale s svojimi srebrno diončimi glasovi.

Občinstvo je že komaj čakalo, da stopijo pevci v krog in zapojó. Mogočno so se razlegali ubrani glasovi izurjenih pevcev, poslušalcem pa so se širila srca, navdana rodoljubnega ognja, ki ga je užigala in netila pesen za pesnijo. Obilo pohvale žela je pesen „Kukavica“, ki jo je pel Novomeški mešani zbor. Krasna pesen, a tudi vrle pevke in pevci. Da sem kratek s poročilom, navesti hočem le pesni, katere so peli in sem si jih ohranil v spominu. Prva je bila „Zvezna“, ki so jo peli vsi pevci; dalje „Svoji k svojim“ (Krški), „Slovenec sem“ (vsi), „Narodu“, „Na ptujem“ (Novomeški mešani zbor), „Jadransko morje“ (vsi), „Cigani“ (Krški), „Gorenjska“, „Perice“ (Novomeški mešani zbor), „Laška salata“ (Krški), „Savska“ (Novomeški mešani zbor), „Kitajska koračnica“ (Krški), „U boj“ (Krški) itd.

Vsi pevci zaslužili so mnogo pohvale od veseliga občinstva. Vsak pozabil je na boj preteklih dni, bili smo jednega srca, jednih mislij, da bi se namreč otrešal naš rod tujega nasilstva in krepko vstrajal na potu do prave omike in prosvete. — Predno končam svoje „drobno“ pismice, izrečem naj še jedenkrat hvalo v imenu mnogih vrlim pevkam in pevcem Novomeškim in Krškim, želeč vsem, da bi z veseljem gojili narodno petje, ki blaži srce miri duhove, in da bi si še večkrat podali roke v veselem krogu. —k

Iz mestnega zbora Ljubljanskega.

V Ljubljani 16. junija.

Predseduje župan g. Grasselli. Navzočnih je 23 mestnih odbornikov. Overovateljema zapisnika današnje seje imenuje župan odbornika dr. Stareta in Trtnika.

Župan izreka zahvalo g. Valentinu Zeschku, ki je podaril 100 gld. za mestne reveže.

Gosp. Murnik poroča v imenu stavbenškega odseka o napravi plinove svečave na sv. Petra cesti in nasvetuje, da ker se bode potegnila do mestne meje, na tej strani do mitnice, se dovoli nekoliko večja vsota 692 gld. kot polovica prineska za plinovo svečavo. Predlogu mestni zbor pritrdi. V imenu stavbenega odseka poroča g. Murnik o gradnji obrežnega zidu pod Hradeckega mostom in predlaga, da se delo za 14.337 gld. 59 kr. odda stavbenemu mojstru g. Filipu Zupančiču.

Dr. Tavčar pa predlaga, da se razpiše nova dražba v najkrajšem času, kar obvelja.

Gospod Hribar poroča v imenu odseka za olupšavo mesta in v imenu finančnega odseka o prošnji, da se proda jedna mestna parcela za jahalnišče in nasvetuje:

1. Odboru za zgradbo jahalnice v Ljubljani, zastopanemu po njega načelniku g. Emerihu Mayerji proda se od parcel 504 in 505 oni del zemljišča, ki leži v pravilnem paralelogramu od vogla kolizejske in sedanje, od Lattermannovega drevereda proti Kolizeju vodeče ceste pod novo skladovno cesto mej kolizejsko cesto in ono ulico, katera se ima odpreti paralelno s Frana Josipa cesto v obsegu 764:30 □ sežnje.

2. Odbor za zgradbo jahalnice obvezan je na tem prostoru, in sicer na sredi istega postaviti projektovano jahalnico, okoli nje pa zasaditi in vzdrževati javne nasade, ter obvezo do vzdrževanja javnih nasadov dati uknjižiti v zemljišne knjige.

3. 400 □° ad 1. imenovanega zemljišča odstopi se odboru za zgradbo jahalnice po 6 gold. 22 1/2 kr., ostalih 264:30 □° pa po 3 gld. 11 1/4 kr.

4. Vsi eventualni napisi okoli poslopja, na poslopji od zunaj in v vseh notranjih delih njegovih imajo biti z ozirom na javni značaj poslopja na prvem mestu v slovenskem, na drugem mestu v nemškem jeziku.

5. Za prodajo ad 1. omenjenega zemljišča pridobljena kupna cena ima se porabiti v to, da se povrne mestnej posojilnej zakladi del za nakup Podturenske graščine nastalega dolga. Vsi ti predlogi se vsprejmo in potem javna seja sklene.

Domače stvari.

— (Hujskač v Kolodvorskih ulicah.)
tudi „Ljubljanski List“ imenovan, vladni list kranjske deželne vlade siplje dan zu dnevom najsurovejše psovke na vse slovenske narodnjake, kateri se nečejo uklanjati Winklerjevemu maliku Šukljeju. Če se iz dispozicijskega fonda ustanovljajo in podpirajo take baže listi, potem pač pričakujemo od slovenskih državnih poslancev, da niti vinarja ne bodo dovolili za dispozicijski fond. Kajti, ako vlada res čuti potrebo, braniti se v oficijoznih listih, naj se to godi dostojno, mirno in resnicoljubno. V „Lj. listu“ pa ne najdemo nič drugega, kot podlo zabavljanje na narodno večino, strastno hujskanje in vmes neresnice. Znali smo, da bode naše utemeljeno dokazovanje o nepostavnosti Šukljejeve volitve razburilo živce gospodom na Turjaškem trgu. Čemu pa svojo jezo izbruhati nad tistimi šestimi volilci, ki so v Metliki glasovali za grofa Margherija, čemu jih psovati „uboga šestvorica Margherijevih volilcev“? Sicer pa ravno prigodek l. 1879 nič drugega ne dokazuje, nego, da se je tudi tačas nepostavno ravno pri sestavi volilnega imenika, ako so se vsled reklamacije uvrstili vaški volilci mej mestne volilce in ko bi stvar bila prišla v javnost, gotovo bi se priznala bila tudi tačas kot nepostavnost. Toda grof Margheri bil je tačas izvoljen s tako večino, da bi ostal v večini, ko bi se tudi vseh 24 glasov bilo izbrisalo. Šuklje pa ima le 5 glasov večine in ako se izbrišejo nepostavni Metliški volilci, ne samo da nema dovolj glasov, ampak izvoljen je grof Margheri. „Ljublj. List“ naj se repenči, kakor se hoče, državni zbor se bode malo brigal, kaj je lističu povoljno ali pa ne, temveč pravično bode razsojeval pravilnost dolenjske volitve.

— (Ptujski Slovenci) priredijo 18. t. m. ob 1. uri popoldne svojemu izvoljenemu poslancu g. Božidaru Raiču v Čitalnici banket. Nadjati se je mnogobrojne udeležbe.

— (Iz predporotnega sodišča.) Včeraj bil je zatožen 15 letni Janez Stare zaradi hudodelstva teške telesne poškodbe. 15. februarja t. l. se je zatoženi sprl na mestnem trgu v Kranji s kmetiskim fantom J. Vidovcem, ki je njegove starosti. Vidovec je zatoženemu Staretu dal zaušnico, na kar ga je Stare s tolminskim nožem v levo roko sunil, ter mu prerezal žile leve roke. Vsled te poškodbe posušila se je Vidovcu leva roka, da je ne more rabiti za delo. Zatoženi se zagovarja, da se je vse le po naključju zgodilo. On da je imel nož v rokah, ko je kruh rezal. Vidovec, hoteč ga udariti, je ob nož zadel. Porotniki so Janeza Stareta krivim proglasili in sodišče obsodilo ga je na dve leti ječe. Vrh tega ima Vidovcu za pohabljen roko plačati 200 gold. S to obravnavo končalo se je zasedanje porotnikov.

— (Odgnancu.) ki je iz vagona skočil v prerovu blizu Zgornjih Lezeč, se res ni zgodilo nič drugega, kakor da se je na pesku po obrazu nekoliko opraskal. Včeraj so ga že pripeljali v Ljubljano. Ime mu je Ivan Pernik, po rokodelstvu je mizar, doma pa je iz Krapine. Pravi, da se mu je v glavi zmešalo, pa je skočil z vlaka. Potem je v prerovu kake dve ure ležal, ustal in šel v bližnjo vas, kjer so ga žandarji prijeli. „Kopriva res ne pozebe.“

— (Narodna Čitalnica v Rudolfovem.) 20. junija t. l. ob 6. uri zvečer bode v čitalnični dvorani občni zbor društva Narodna Čitalnica v Rudolfovem. Predmeti zborovanja so a) sporočilo o stanju premoženja, b) dopolnilna volitev v odbor.

— (Vabilo.) Dne 21. t. m. otvori se otroška veselica v čitalničnih prostorih v Vipavi. S čistimi dohodki omislila se bode obleka ubogim tukajšnjim šolskim otrokom; primerna svota pa odločila društvu „Narodna šola“ v Ljubljani. Začetek ob 5. uri popoldne. Ustopnina 20 kr. za osebo. Najse blagovoli stvar namenu primerno podpirati.

Spored: 1. Nagovor. 2. Leni Jakec. A. Funtek. 3. Kolo: Pusti gnezdo. 4. Moj dom sveta. F. Stegnar. 5. Vse za vero, dom, cesarja. F. Stegnar. 6. Jurček gre na tuje. F. Stegnar. 7. Kranjska dežela. A. Nedved. 8. Sv. Martin. Legenda. 9. Kolo: Radosti. A. Nedved. 10. Ljudmila. M. Vilhar. 11. Slovenska junakinja. Silvester. 12. Moj dom. A. Nedved. 13. Cesarska. Učiteljstvo.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 17. junija. Ministerstvo notranjih zadev zaukazalo je z ozirom na azijsko koleru, ki na Španjskem razsaja, vsem podrejenim oblastvom, da najnatančneje opazujejo zdravstveno stanje in ukrenejo vse potrebne previdnostne naredbe. Upravno sodišče razsodilo je o pritožbi občine Dunajske proti trgovinskemu ministerstvu zaradi koncesijovanja tramvajskih prog v zmislu občine Dunajske, zavrnilo pa Dunajske občine pritožbo proti ministerstvu notranjih zadev, katero je bilo uničilo mestnega zbora sklep o gradnji tramvajske proge v Babenbergstrasse.

Brno 17. junija. (Oficijalno.) Vsled napadnega tolmačenja zakona o normalnem delavniku ustavili so delavci delo, zbirali se zvečer v tolpah na ulicah, hodili od tovarne do tovarne in razbijali okna, dokler neso prišle štiri kompanije pešcev in eskadron konjikov, ki so razgnali delavce, ne da bi bili rabili orožje. Po 10. uri zvečer se mir ni več kalil. Možno je, da se bodo izgredi ponavljali.

London 17. junija. Kraljica ponudila je Gladstonu povodom njegovega odstopa v priznanje njegovih zaslug za deželo grofovsko dostojanstvo. Gladstone ponudbo odklonil. „Standard“ poroča, da prevzame Salisbury razun predsedništva tudi ministerstvo vnanjih zadev, Churchill pa indijski portefeuille.

Požun 16. junija. Pri Sillesu trčil po noči osobni vlak z vlakom s praznimi vagoni. Stroj zdrobljen. Veliko potovalcev poškodovanih.

Sibinj 16. junija. Roparska morilca Kleeberg in Marlin danes zjutraj obešena.

Velečastiti volilci!

Volitev v dolenjskih mestih zvršila se je v takih okoliščinah, da mi je vsak glas, ki sem ga prejel, še jedenkrat tako drag.

Od neke merodajne sile v državnem organizmu se je sicer vse storilo, da bi se meni bodi si po pregovarjanji ali raznih demonstracijah, bodi si po obljubah in grožnjah ali po izpodbadanji najgrših strastij človeškega značaja čast pri mojih volilcih spodkopala in glasovi odtegnili.

Po Vaši stanovitosti pa so vsi ti poskusi izpodleteli. Zvesti svojemu prepričanju počastili ste me s svojimi glasovi, tako da je bil moj nasprotnik z dvomljivo večino od vladnega komisarja izvoljenim pr. glašen.

Živo ganjen od zaupanja, s katerim ste me, volilci dolenjskih mest, počastili, bi se najraje vsakemu izmed Vas osebo zahvalil —, ker pa to ni mogoče, dovolite mi, da Vam tu v naših novinah izrečem svojo najsrčnišo zahvalo za Vaše laskavo zaupanje ter Vas zagotovim, da zmatram neprestane napore nezavisnih slovenskih in nemških volilcev v borbi z mogočnim činiteljem za dokaz posebnega sočutja do moje osebe, katerega ne bom nikdar pozabil, in ako bi tudi ta volitev utegnila končati politično moje delovanje, ostala mi bo vendar kot najlepši trenutek mojega življenja v vednem neizbrisljivim spominu.

Toraj še jedenkrat, volilci, presrečna Vam hvala!

Na Otočici, dne 16. junija 1885,

Margheri.

Razne vesti.

* (Tatvina v knjižnici.) Iz Parme se 15. t. m. brzojavlja: Iz tukajšnje slavne vseučiliščne knjižnice katera broji 80.000 knjig, mej temi obilo jako dragocenih in prav starih zvezkov, ukrala je zlobna roka 5000 knjig. Knjižničnega tajnika Cav. Passini-ja so prijeli in zaprli.

* (Velik požar v Carigradu.) V Stambulske predmestji turške prestolnice navstal je 6. t. m. ogenj, kateri je vkljub hitreji pomoči uničil 300 hiš, mej temi 50 prodajalnic in 3 mošeje. Obilo meščanov je ranjenih in jedna osoba je celo zgorela.

* (Štiri ure oženjen.) Mlad gospod, bivač po letu na kmetih, zaljubi se v brdko hčerko

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.